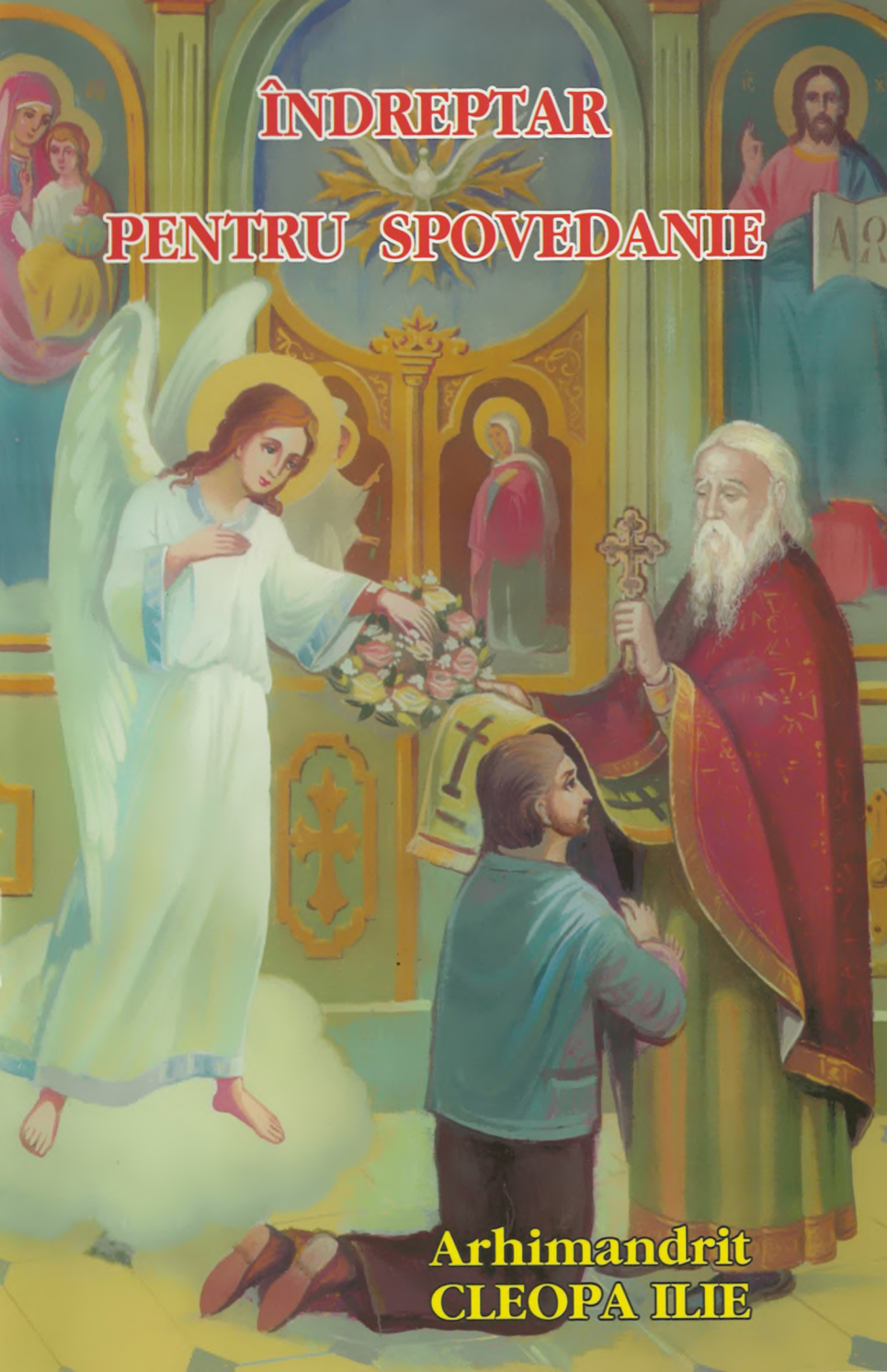

ÎNDREPTAR PENTRU SPOVEDANIE

Arhimandrit
CLEOPA ILIE

Arhimandrit Cleopa Ilie

Îndreptar pentru Spovedanie

Arhimandrit Cleopa Ilie

ÎNDREPTAR PENTRU SPOVEDANIE

*Tipărit cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei*

*Text îngrijit de
Arhimandrit Ioanichie Bălan*

Ediția a II-a

*Editura Mănăstirea Sihăstria
2010*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILIE CLEOPA, arhimandrit

Îndreptar de spovedanie / arhim. Cleopa Ilie. – Ed. a
Vanatori: Mănăstirea Sihăstria, 2010 -

ISBN 978-973-7897-65-7

965 62 281 95

SFÂNTA SPOVEDANIE

Una dintre marile datorii duhovnicești ale creștinilor este mărturisirea păcatelor. Trebuie să știm mai întâi că toți greșim înaintea lui Dumnezeu, unii mai mult, alții mai puțin, și nimeni nu este fără de păcat. Acest lucru ni-l arată Sfânta Scriptură, care zice: *Toți multe greșim. Iar de vom zice că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm și adevărul nu este în noi; iar dacă ne vom mărturisi păcatele, credincios și drept este Dumnezeu, ca să ne ierte nouă păcatele și să ne curățească pe noi de toată întinăciunea și nedreptatea.*

Taina Mărturisirii sau a Spovedaniei **cuprinde patru părți**. Prima parte este **durerea inimii** pentru păcate. Să-mi pară rău și să plâng pentru păcatul prin care am supărat pe Dumnezeu. A doua este **spovedania prin grai viu la duhovnic**. A treia este **facerea canonului**. A patra parte, cheia Sfintei Spovedanii, este **dezlegarea păcatelor**, prin punerea mâinilor preotului pe capul credinciosului. Aceasta se numește epicleza duhovniciei, adică venirea Duhului Sfânt peste capul celui ce s-a mărturisit curat. Că nu se poate încheia Taina Sfintei Spovedanii, decât atunci când a pus preotul mâna pe capul celui ce se mărturisește și i-a citit rugăciunea de dezlegare. Dar

precotul nu poate dezlega la Spovedanie decât ce i s-a spus. Iar dacă cineva are vreo rezervă și ține vreun păcat nespus, toate păcatele le are îndoite, pentru că a crezut că Dumnezeu nu știe ce a făcut.

O spovedanie trebuie să împlinească următoarele condiții:

1. Spovedania trebuie să se facă înaintea duhovnicului. Deci, eu când mă duc la spovedanie înaintea preotului, mă duc în fața lui Dumnezeu. Preotul este un simplu martor. În ziua judecății el atât poate spune, cât i-am spus eu. Ce nu i-am spus, nu-i dezlegat nici pe pământ, nici în cer. Dar eu, dacă m-am dus la spovedanie și i-am spus toate și preotul mi-a făcut dezlegare cu mâinile pe cap, eu sunt dezlegat. Nu ați auzit în Evanghelie? *A suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; căroră le veți ține păcatele, ținute vor fi și căroră le veți ierta, iertate vor fi, și orice veți dezlega voi pe pământ, va fi dezlegat și în cer...*

2. Spovedania trebuie să fie completă și să nu se ascundă nimic din cele făptuite. Dar ca să ții minte și să faci o mărturisire întreagă, nu te duce cu ochii legați la preot, căci diavolul îți ia mintea și uiți. Cu o săptămână sau două înainte, stai liniștit într-o cameră, ia-ți un caiet și scrie toate păcatele tale din copilărie, sau de la ultima spovedaniei. Ce păcate ai pe conștiință, de când erai copil mic; când erai de cinci ani, când erai de șapte ani, când erai în clasa întâi la școală, când erai în clasa a doua, când erai într-a noua, când erai fată mare sau flăcău, înainte de căsătorie sau după căsătorie, când erai militar. Scrie,

că și diavolul a scris. Avem contabil bun, îngerul rău, pe umărul stâng, care scrie tot.

3. Spovedania trebuie făcută de bună voie, după mărturia Duhului Sfânt, Care zice: *și din voia mea mă voi mărturisi Lui*.

4. Spovedania să fie făcută cu umilință, căci *inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*.

5. Spovedania să nu fie prihănitoare, adică să nu dăm vina pe nimeni, nici pe oameni, nici pe vreo altă zidire a lui Dumnezeu, nici chiar pe diavoli. La spovedanie numai pe noi să ne învinuim și să ne prihănim, cum zice Sfântul Ioan Scărarul: „A mea este buba, a mea este rana; dintru a mea lenevire s-a făcut, iar nu dintr-a altuia”.

6. Spovedania se cuvine să fie dreaptă, adică să spui adevărul; spune cum ai făcut toate, fără rușine. Isus Sirah zice: *Este rușine care aduce păcat și este rușine care aduce slavă și har*. Rușinea aceasta pe care o suferi la spovedanie te scutește pe tine de rușinea aceea pe care o vom suferi cu toții în ziua cea înfricoșată a Judecății lui Dumnezeu.

7. Spovedania să fie hotărâtoare. Să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărâre de a nu mai păcătui, ajutându-ne nouă dumnezeiescul har, și să voim mai bine a muri de mii de ori decât a mai păcătui de acum înainte cu voința noastră. Sfântul Vasile cel Mare zice: „Nu se folosește de mărturisire, nici se mărturisește, cel ce zice la spovedanie numai că a greșit, însă rămâne iarăși în păcat și nu-l urăște”. Toată pocăința ta întru aceasta constă, să te hotărăști a-ți schimba viața.

Cine reușește să facă o spovedanie curată, reușește să facă al doilea Botez, după cum ați văzut că zice preotul la molitfă: „De vreme ce cu al doilea Botez te-ai botezat, după rânduiala tainelor creștinești”.

După o spovedanie curată, trebuie să primim un canon, pe care trebuie să-l împlinim. Cel ce se spovedește are marea datorie de a-și face canonul dat pentru a scăpa de chinul cel veșnic al iadului.

Vedem în Sfânta Scriptură că prin canon s-au curățit toți cei ce au păcătuit înaintea Domnului. Iar cel ce a primit canon și nu-l face, nu se poate curăți de lepra păcatului și nici sufletul său nu este slobozit din robia dracilor.

Este bine de știut că cel ce se pocăiește cu adevărat, nu numai că primește canonul dat de duhovnicul său, ci singur cere mai mult canon, știind că ori aici vremelnic, ori dincolo veșnic, păcătoșii trebuie să-și facă canonul. Iar canonul să fie după măsura puterii fiecăruia. Ai auzit ce spune Sfântul Marcu Ascetul? „Câtă deosebire are arama de fier și fierul de găteje, adică de vreascuri, atâta deosebire este între un trup și altul”.

*

Precum o cămașă trebuie spălată de multe ori, așa și sufletul trebuie spălat mereu prin deasa spovedanie. La începutul creștinismului spovedania se făcea în fiecare zi. Mai târziu, oamenii, răind cu Sfânta Împărtășanie, au rărit-o și cu Sfânta Spovedanie. Și vedeți, acum de-abia se mai spovedesc în cele patru posturi. Atâta s-a răcit credința și evlavia,

mai ales față de Spovedanie, și chiar de împărtășirea cu Preacuratele Taine, care aduc cel mai mare folos și putere de creștere duhovnicească a sufletelor noastre prin harul Duhului Sfânt, ce vine peste noi prin aceste Sfinte Taine.

Primul folos al deseii spovedanii este acela că păcatul nu prinde rădăcini în noi și se strică din suflet cuibul satanei. Ai văzut cocostârcul? Face cuib pe casă la tine; și-i o pasăre foarte fină. Dacă i-ai stricat cuibul o dată, de două ori, nu-ți mai vine acolo. Știe că-i ești dușman. Așa și noi, dacă-i stricăm cuibul satanei, el nu mai vine repede. Diavolul, văzând că te spovedești des, te căiești, te rogi și-l părăști mereu, zice așa: „Degeaba mă ostenesc cu dânsul, că se duce mereu la preot și se spovedește, și-l dezleagă, și eu nu câștig nimic. Mai bine mă duc la cei care dorm, care n-au grijă de mântuire, care nu se spovedesc cu anii, că aceia nu mi se mai împotrivesc!”

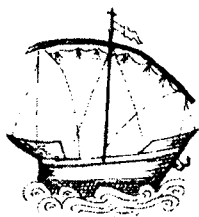
Al doilea folos al deseii spovedanii este că omul ține minte ușor greșelile făcute de la ultima spovedanie; pe când cel ce se mărturisește rar, cu anevoie poate să-și aducă aminte de toate câte a făcut. Astfel, multe din păcate rămân nespovedite și, prin urmare, neiertate. Pentru aceea diavolul i le aduce aminte în ceasul morții, dar fără de folos, căci i se leagă limba și nu le mai poate mărturisi.

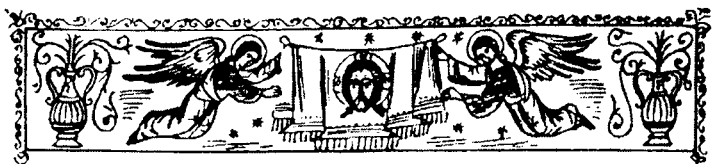
Al treilea folos al celui ce se mărturisește des este că și dacă i s-ar întâmpla să cadă într-un păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în harul lui Dumnezeu, și nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului, fiind deprins a se curăți des prin spovedanie.

Al patrulea folos al deseii spovedanii este că pe unul ca acesta îl află moartea curătit și în harul lui Dumnezeu, având mare nădejde de mântuire. După mărturia Sfântului Vasile cel Mare, diavolul merge totdeauna la moartea dreptilor și a păcătoșilor, căutând să afle pe om în păcate pentru a-i lua sufletul. Dar la cei ce se mărturisesc des și curat nu poate afla nimic, deoarece s-au mărturisit luând dezlegare pentru păcate.

Al cincilea folos al deseii spovedanii este că unul ca acesta se oprește și se înfrânează de la păcate, aducându-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic, acesta muștrându-l pentru cele făcute.

Deci, cel ce are obicei să se mărturisească des nu lasă rugina păcatului să se prindă de mintea și inima lui. Cine își plivește ogorul sufletului des simte când încolțește păcatul și îndată îl smulge din suflet prin spovedanie. Pe acela moartea nu-l găsește nepregătit.

ÎNDREPTAR PENTRU SPOVEDANIE

Mai întâi de toate mărturisesc înaintea lui Dumnezeu, Celui închinat în Sfânta Treime, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, înaintea tuturor îngerilor, a tuturor sfinților lui Dumnezeu și înaintea sfinției voastre, părinte, că eu, păcătosul, în toată clipa și în tot ceasul am supărat pe Preabunul Dumnezeu cu păcatele și răutățile mele cele fără de număr:

1. Am păcătuît cu încrederea prea mare și nesocotită împotriva lui Dumnezeu, zicând că El este milostiv și mă va ierta și pentru aceea pot să păcătuiesc mereu.

2. Mi-am pus în minte ca să păcătuiesc cât voi putea, zicând că mă voi pocăi la anul, la bătrânețe, pe patul morții. Am zis că dacă va voi Dumnezeu mă voi mântui, iar dacă nu, mă va pierde.

3. M-am deznădădui de mila lui Dumnezeu, că tot nu mă va ierta, de aceea am păcătuît mereu.

4. Mi-am pus în minte să mă sinucid și chiar am încercat să fac aceasta. Am fost autor moral la sinuciderea cuiva.

5. Am stat împotriva adevărului arătat și dovedit al Bisericii cuprins în Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție și istorie, motiv pentru care am întristat și alungat Duhul Sfânt de la mine (Caz concret).

6. Mi-am împietrit inima, neprimind și nepăzind cuvântul lui Dumnezeu, socotind Dumnezeieștile Scripturi mincinoase. Am avut gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii Domnului, a Sfinților sau a altor lucruri sfinte (Trebuie să spun gândurile de hulă).

7. Am hulit faptele bune ale aproapelui; am invidiat pe aproapele pentru darul ce i l-a dat Dumnezeu.

8. Din răutate nu am dat învățătură despre credință (dacă am știut) celor neștiutori.

9. N-am vrut să aud vorbindu-se despre Dumnezeu, credință, religie.

10. Am zis că Dumnezeu e o născocire a preoților, că El nu există în realitate; că nu există suflet, nici îngeri, nici draci, nici judecată, nici înviere, nici rai și iad, nici viață viitoare; m-am lepădat de Dumnezeu cu cuvântul, cu gândul, chiar și în scris.

11. Am zis că Dumnezeu ne-a dat uitării, că nu se mai ocupă de noi.

12. Am crezut mai mult în calendar decât în învățătura Bisericii, ținând sărbătorile și posturile după calendarul vechi.

13. Am ținut calendarul pe vechi, nesocotind hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii. Am fost naș la Botez sau la Cununie la cei care au fost botezați sau cununați de către preoții stiliști.

14. M-am lepădat de unica și dreapta credință

în Dumnezeu, cea ortodoxă, trecând la alte credințe eretice, sectare, schismatice sau filosofii (evrei, musulmani, budhiști, bapțiști, penticostali, adventiști, iehoviști, stiliști, catolici, ateii etc.). Am practicat yoga, arte marțiale, dianetică, bioenergie, parapsihologie, radiestezie, telepatie, hipnotism, spiritism, meditația transcendențială, zen-budismul și alte asemenea acestora. Am îndemnat și pe alții la așa ceva.

15. Am luptat împreună cu potrivnicii Ortodoxiei la discreditarea preoților și a învățăturilor Bisericii; am făcut glume pe seama lor. Am participat la slujbe cu cei de alte credințe și m-am rugat împreună cu ei, căzând sub afurisenia Bisericii.

16. Am ucis cu voia sau fără de voia mea.

17. Am asuprit pe cei săraci, pe văduve și pe orfani; pe cei neputincioși sau lipsiți. Am oprit plata celor ce mi-au lucrat.

18. Am defăimat, batjocorit, bătut pe părinții mei trupești sau duhovnicești.

19. Am silit pe alții să păcătuiască sau i-am ajutat la păcat (la care anume); am luat apărarea celui ce păcătuia.

20. Nu am muștrat păcatul altora, când a fost vremea a face acest lucru.

21. Am avut îndoială, și mai am, de credința întru Unul Dumnezeu Cel în Treimea cea de o ființă și nedespărțită – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

22. Am avut îndoieli asupra credinței Ortodoxe și a celor 7 Sfinte Taine (Botezul, Mirungerea, Pocăința sau Spovedania, Împărtășania, Preoția, Nunta și Sfântul Maslu).

23. N-am iubit pe Dumnezeu mai presus de

orice. Am căutat să plac mai întâi oamenilor și apoi lui Dumnezeu.

24. M-am rușinat a face fapte urâte înaintea oamenilor, dar am făcut în ascuns fără a mă rușina de Dumnezeu.

25. Am purtat numele de creștin, dar cu viața am fost mai rău decât un păgân.

26. M-am unit cu ateii, ereticii, sectarii, schismaticii, primindu-i în casa mea, mâncând, rugându-mă împreună cu ei. Am fost în casa lor sau la adunările lor încurajându-i în credința lor, zicând că și ei vorbesc tot din Scriptură și cred tot în același Dumnezeu.

27. Am primit binecuvântare, daruri și ajutor de la eretici sau sectari. M-am căsătorit cu eretic sau sectar. M-am căsătorit prin cununie mixtă (de exemplu: am primit Taina Cununiei și la ortodocși și la catolici); am îngăduit copiilor mei să facă o astfel de căsătorie. Am avut nași la Botez sau Cununie persoane de altă credință.

28. Am avut și mai am îndoieli asupra Sfintei Biserici, a cinstirii Maicii Domnului, a Sfintei Cruci, a Sfintelor Icoane, a Sfintelor Moaște sau a altor învățături ortodoxe.

29. Am citit cărți eretice sau sectare, care sunt păgubitoare pentru suflet și potrivnice Bisericii. Am vândut publicații sectare, eretice, pornografice.

30. Am făcut glume, ironii; am făcut pe alții să râdă pe scama cuvintelor din Sfânta Scriptură, a Sfinților, precum și a preoților și a celorlalți slujitori ai Bisericii. Am profanat biserici, troițe sau morminte.

31. Am trăit anti-creștinește și prin mine s-a

hulit numele lui Dumnezeu între oameni. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi ajute la păcat.

32. Am ținut ziua sâmbetei, la fel ca adventiștii, în loc de Duminică.

33. Am crezut în spiritism; m-am dus la cei care vorbesc cu morții, la cei care deschid cărțile sfinte (chiar și la preoți); am crezut în vise și vedenii.

34. Am defăimat șchiopii, ologii, ciungii, co-coșații, urâții etc., nesocotind că și ei sunt oameni și zidiri ale lui Dumnezeu. M-am automutilat. Am fost sau sunt de acord cu: schimbarea sexului, eutanasia, clonarea etc.

35. M-am rușinat a face semnul Sfintei Cruci la arătare, când am trecut pe lângă biserici sau troițe. Am batjocorit semnul Crucii, făcându-l strâmb pe fața mea. Am făcut semnul Crucii pe cusături, covoare, pături pe care le-am așezat pe jos sau pe pat, călcând sau așezându-mă pe ele.

36. Am slujit făpturii mai mult decât lui Dumnezeu, iubind copiii, părinții, frații, soția (soțul), rudeniile, prietenii, sau: averea, luxul, deșertăciunile lumesti, jocurile, cântecele, glumele etc. mai mult decât pe Dumnezeu.

37. M-am lăsat amăgit de păcat, de frica și rușinea oamenilor, pentru bunuri trecătoare, păcătoase și pentru plăceri trupești.

38. Am slujit idolilor, adică: pântecelui, iubirii de arginți, precum și altor păcate idolești, jertfindu-le din agoniseala mea.

39. Am ocărât pe alții că sunt blânzi, răbdători, că merg la biserică, că postesc și se roagă. Am râs de cei ce se înfrâneau de la jocuri, petreceri, glume și

cântece desfrânate, fumat și băuturi amețitoare; precum și de cei ce se spovedesc și împărtășesc, păzind poruncile lui Dumnezeu.

40. Am oprit pe alții de la faptele cele bune.

41. Am fumat, bucurând pe diavol și mâniind pe Dumnezeu, cheltuind banii în loc să ajut pe cei lipsiți.

42. Am ajutat pe cei ce fumează oferindu-le țigări și chibrite. Am oferit țigări în schimbul unor servicii, făcându-mă astfel părtaș la păcatul lor.

43. Am folosit droguri, stupefiante sau multă cafea, distrugându-mi sănătatea sau viața.

44. Mi-am ras barba și mustățile, m-am tuns după moda veacului de acum sau mi-am lăsat plete.

45. M-am mascat dându-mi o altă înfățișare, schimbându-mă din bărbat în femeie sau invers, sau în capră, urs, strigoi, paiață sau alte chipuri urâcioase.

46. M-am roșit, vopsit, parfumat; mi-am tăiat părul, am umblat cu capul descoperit, chiar și în biserică (ca femeie). Am purtat cercei (chiar și în semnul Sfintei Cruci), mărgel, inele; m-am ras pe părțile ascunse ale trupului. Ca femeie am purtat pantaloni, devenind urâciune înaintea lui Dumnezeu (vezi: Deuteronomul 22, 5; canoanele Sinodului din Gangra).

47. Am fost la ștranduri, plajă; am făcut nudism.

48. Ca femeie, am intrat în biserică fiind în rânduiala firii (perioada lunară). Am sărutat Sfintele Icoane, am luat anaforă sau m-am împărtășit; mi s-a pus Sfântul Potir pe cap, am sărutat mâna preotului slujitor, fiind în această stare.

49. Am luat anaforă după ce am mâncat sau băut, ori când am trăit trupește cu soția sau bărbatul,

sau când am avut scurgeri în vis.

50. Am hipnotizat, am adus oameni în transă, am prezis lucrurile viitoare.

51. M-am ocupat cu telepatia; am crezut că este un lucru bun, folositor.

52. M-am dus la descântători, ghicitori, la cei care deschid cărțile sfinte (preoți, călugări sau la alt-cineva) și mi s-a ghicit în ghioc, ȧafea, în palmă etc.

53. Am făcut și eu însumi farmece, vrăjitorii, am ghicit, am descântat, am explicat visele, vedeniile, zodiacul; am dat copilul pe geam, am făcut și alte lucruri vrăjitoarești (se va spune ce anume).

54. Am crezut în noroc, destin (predestinație), horoscop, astrologie etc.

55. Am crezut în superstiții sau că este semn rău când îți ȧiue urechea, se zbate ochiul; când îți iese cu găleata goală în față; când îți trece pisică neagră prin față sau preotul etc. Am folosit culoarea roșie împotriva deochiului; am purtat baiere, amulete, talismane crezând că-mi pot fi de folos.

56. Am folosit numele lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al Sfinților, precum și semnul Sfintei Cruci, pentru vrăjitorie, descântece...

57. Am crezut că există strigoi, vârcolaci, zmei și alte chipuri ale satanei și din aceste pricini am ȧinut unele datini sau zile ca să nu mi se întâmple ceva rău.

58. Am legat bărbat și femeie să nu se împreune, să nu se poată căsători; am luat mana de la animale, am turnat cărbuni și am descântat la cei bolnavi.

59. În noaptea de Anul Nou m-am uitat în oglin-

dă, verighetă, am pus busuioc sub cap și alte multe obiceiuri drăcești ca să-mi visez soarta. Pentru a fi iubită de un anumit bărbat, i-am pus spurcăciuni în mâncare sau băutură.

60. Am sfătuit pe alții să meargă la vrăjitori sau să facă lucruri vrăjitoarești. Am avut credința mincinoasă că sufletul după ieșirea din trup se reîncarnează în alt trup sau intră în animale, plante etc.

61. Am jurat strâmb la judecată sau în alte împrejurări (urmările jurământului).

62. Am răul obicei de a folosi numele lui Dumnezeu și al sfinților fără de rost, la toate nimicurile.

63. Nu am mulțumit lui Dumnezeu pentru binefaceri, pentru boli, necazuri, ispite, ci am cântit, m-am blestemat pe mine, dorindu-mi chiar și moartea; am blestemat pe alții.

64. M-am jurat că voi răsplăti cu rău celor ce mi-au făcut rău.

65. Am socotit că trebuie să împlinesc jurământul nelegiuit făcut la mânie sau la beție și l-am împlinit.

66. În loc de a mă împăca, am dat în judecată pe aproapele meu.

67. M-am jurat să mor, să orbesc, să mă ardă focul, să moară mama, tata, copilul meu etc.

68. Am silit pe alții cu bani, prin îngrozire sau vicleșug ca să jure pentru mine.

69. Am drăcuit pe cei din casă, pe străini, dobitoace, lucruri, chiar și pe mine însumi.

70. Am jurat pe cele sfinte, fiind singur sau în fața copiilor, a oamenilor mari, îndemnând și pe alții la așa ceva.

71. Nu m-am luptat pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu, ci pentru a le disprețui, a le huli.

72. M-am împărtășit cu nevrednicie cu Sfintele Taine ale Domnului nostru Iisus Hristos.

73. După spovedanie și împărtășanie m-am întors din nou la păcate, făcându-mă fur de cele sfinte.

74. Am scuipat după ce m-am împărtășit.

75. Am luat părticele.

76. Am luat Aghiasmă Mare fără a fi spovedit.

77. Am trecut la pomelnicul morților pe cei vii care mi-au făcut rău; i-am scris pe toacă sau clopot pentru a fi pedepsiți de către Dumnezeu.

78. Am crezut și am spus și altora că nu trebuie botezați copiii când sunt mici, zicând că ei nu au păcate.

79. Am făcut făgăduințe bune lui Dumnezeu la vreme de strâmtoare, la grea cumpănă, iar când mi-a fost bine le-am călcat.

80. Am făgăduit a da daruri la Biserică, la cei necăjiți, săraci și nu am dat, călcându-mi făgăduința.

81. Am lucrat Duminica și în sărbătorile bisericești, la mine sau la alții. Am făcut lucruri care aș fi putut să le fac și în alte zile: cumpărături, mâncare, spălat etc.

82. Am cumpărat și vândut în acele zile în loc să merg la biserică.

83. Am făcut clăci cu povestiri necuviincioase, cu vorbe și glume murdare, cu lăutari, cu beții și jocuri, ajungându-se la certuri și scandaluri.

84. Mergând la biserică mi-am ales un loc de cinste și nu am stat cu bună rânduială, vorbind și tulburând pe cei din jur.

85. Nu am ascultat cu toată evlăvia și credința slujbele din biserică. În timpul slujbelor am dormit sau m-am gândit la lucruri deșarte.

86. Nu m-am dus Duminica și în sărbători la biserică, ci am stat acasă uitându-mă la slujba de la televizor sau ascultând la radio, fără a avea un motiv binecuvântat.

87. Am venit la biserică după ce a început slujba și am plecat înainte de a se termina, asemănându-mă cu Iuda, vânzătorul.

88. Duminica și în sărbători nu am făcut fapte bune potrivite vredniciei zilei.

89. Am lepădat Sfânta Tradiție a Bisericii, susținând că numai Sfânta Scriptură este izvorul de credință și mântuire.

90. M-am dus la biserică numai de ochii lumii, sau cu gânduri deșarte, sau spre a mă ruga pentru osânda celor ce mi-au greșit.

91. Am îndemnat pe alți creștini să nu meargă la biserică.

92. Nu mi-am făcut pravila de rugăciune și canonul rânduit de către duhovnic, ocupându-mă cu cele lumești.

93. Am postit post negru sâmbăta și Duminica. Am făcut metanii în aceste zile, fără a avea canon de la duhovnic.

94. Am stat la masă fără a face rugăciune și m-am ridicat fără a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate câte mi-a dat.

95. Am mâncat și băut cu lăcomie, peste măsură, fiindu-mi rău; am vomitat după ce am stat la masă, din cauza multei mâncări sau băuturi.

96. Nu am postit cele patru posturi, nici luna, miercurea și vinerea de peste an. Am postit numai o săptămână la început și alta la sfârșit.

97. Ca părinte, nu am avut grijă în egală măsură de fiecare din copiii mei.

98. Am împiedicat pe copiii mei de a merge pe calea credinței sau să se călugărească, să meargă la biserică, ba i-am și pedepsit pentru asta.

99. Nu m-am îngrijit de mântuirea copiilor mei; nu i-am dus la spovedanie și împărtășanie și nu le-am dat pildă prin viața și comportarea mea.

100. Când copiii mei au avut apucături rele nu i-am muștrat, nu i-am pedepsit și nu i-am oprit de la acestea.

101. Ca părinte m-am purtat prea aspru și am pedepsit pe nedrept pe copiii mei.

102. Am povățuit pe copiii mei sau pe cei din familie să calce peste semănăturile oamenilor, sau să strice munca și avutul altora, să fure, să mintă sau să facă alt rău.

103. Am purtat ură împotriva părinților mei pentru că nu am fost lăsat în voia mea să fac ceea ce îmi plăcea mie.

104. Nu am ascultat părinții când mi-au dat sfaturi folositoare de suflet, când mi-au cerut să nu umblu prin localuri de petreceri și să nu mă întovărășesc cu cei care au apucături rele și desfrânate.

105. Nu mi-am îndeplinit datoria față de părinții mei; nu i-am cinstit cu lucrul și cu cuvântul, am fost neascultător și m-am purtat urât cu ei.

106. Mi-am blestemat părinții, i-am batjocorit, i-am bătut, le-am spus cuvinte jignitoare; le-am dorit

boală, necaz și chiar moartea. I-am părăsit la nevoie, la boală și în neputințe, neajutându-i.

107. Ca părinte nu m-am rușinat de copiii mei, dezbrăcându-mă în fața lor.

108. Am văzut goliciunea părinților mei.

109. Nu am ascultat de cei mai mari ai mei (profesori, conducători, șefi) atunci când m-au învățat de bine.

110. Nu am ascultat de părinții mei duhovnicești (duhovnic și nași), nu m-am rugat pentru ei; i-am batjocorit, i-am vorbit de rău, i-am urât.

111. Ca părinte duhovnicesc (naș) nu am purtat grijă de fiii mei sufletești, atât cât mi-a stat în putință.

112. Nu mi-am ales soție/soț ținând seama de învățăturile Bisericii și binecuvântarea părinților, ci după voia și plăcerea mea.

113. Ca bărbat nu mi-am iubit soția ca pe mine însumi; am batjocorit-o, am certat-o, am bătut-o, am socotit-o ca pe o roabă, nu am ajutat-o și nu m-am străduit să caut și să găsesc armonia și pacea în viața de familie.

114. Ca soție nu am ascultat de soțul meu, ci l-am certat, l-am ocărât, încât am ajuns la ceartă și scandal.

115. Am silit pe soțul meu, din pricina mândriei și a slavei deșarte, să cheltuiască bani prea mulți pe îmbrăcăminte luxoasă și la modă, pe plăceri și deșertăciuni lumești.

116. Nu m-am supus soțului/soției la îndatoririle conjugale, motiv pentru care a păcătit.

117. M-am despărțit de soție/soț fără motiv binecuvântat și m-am recăsătorit, despărțind familie.

118. Am avut gând de răzbunare și chiar m-am răzbunat asupra vrăjmașilor mei, dorindu-le necazuri, chiar și moartea; i-am pizmuit, i-am bătut, i-am mutilat sau le-am făcut alt rău.

119. Am făcut rău aproapelui meu, l-am ocărât, defăimat, făcându-i viața grea prin tot felul de insulte și ponegriri, spunând despre el multe neadevăruri, ucigându-l sufletește. Am îndemnat și pe alții la bătăi și ucideri.

120. Am ucis pe aproapele cu arma, prin junghiere, sufocare, otrăvire..., cu voie sau fără de voie.

121. Am ucis pe aproapele meu pentru a-i răpi averea sau soția (soțul).

122. Am luat diferite doctorii pentru a nu rămâne însărcinată sau pentru a ucide copiii în pântece; am îndemnat și pe alte femei să facă la fel sau le-am ajutat într-un anumit fel.

123. Am îndemnat, obligat sau am fost de acord ca soția să facă avort. Am ajutat pe altă femeie (sau pe medic) să facă avort, sau am dat bani pentru a face avort.

124. Am folosit diferite metode pentru a nu rămâne însărcinată și încă nu am renunțat la ele.

125. Am făcut avort (cu voie sau fără voie).

126. Am născut copil mort.

127. Am omorât copilul după naștere, nebotezat sau botezat.

128. Am avut copil care a murit nebotezat din vina mea sau a altcuiva.

129. Am botezat copiii născuți morți sau avortați, la sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie) sau cu altă ocazie.

130. Am fost neatent și am lăsat copilul să cadă în apă, în foc, de la înălțime sau să umble cu obiecte tăioase ca astfel să se schilodească, să se rănească sau chiar să moară.

131. Am părăsit de bună voie copiii, lăsându-i în voia soartei.

132. Am păcătuit în înțelegere cu soția/soțul sau cu cine am avut relație sexuală ca să nu avem copii prin diferite metode: păzire, anticoncepționale, leacuri, băi, calendar, sterilet, prezervativ etc.

133. Am păcătuit cu soția/soțul sau cu altcineva prin împreunare împotriva firii (perversiuni sexuale: gomorie – relații orale; sodomie – relații între persoane de același sex, între oameni și animale; pedofilie).

134. Mi-am distrus singur sănătatea, scurtându-mi viața, prin mâncare peste măsură, băutură, fumat, petreceri nesăbuite și altele asemănătoare.

135. Am făcut pariuri drăcești, întrecându-mă cu alții la fumat, băut, la joc sau alte chipuri năstrușnice, stricându-mi sănătatea mea sau pe a altora, pricinuind chiar și moarte.

136. Am câștigat bani și averi cu vicleșug, cu vrăji și alte mijloace drăcești, ucigând sufletul meu și pe al altora.

137. M-am purtat crud cu animalele, păsările și alte viețuitoare, ucigându-le. Am pus greutate mari pe animale și le-am bătut fără de milă.

138. Am mâncat sânge de animale; am mâncat animale sugrumate, omorâte de fiare sălbatice, împușcate fără a curge sângele din ele.

139. Am avut cugete și pofte trupești necuviin-

cioase (uneori și când am privit la icoane); am păstrat în suflet acele cugete și nu le-am alungat, îndulcindu-mă de ele.

140. Nu am săvârșit păcatul cu lucrul dar cu gândul am păcătuit iar prin imaginație îmi închipuiam și cum am să-l săvârșesc atunci când voi avea ocazia.

141. Am căutat prilej de a păcătui dar nu am avut ocazia.

142. În loc de a-mi stăpâni poftele, am căutat să le aprind mai tare.

143. Am cârtit împotriva lui Dumnezeu, cerând să mă scutească de războiul desfrânării, dar eu nu m-am străduit să mă înfrânez.

144. Am rostit cuvinte și am făcut fapte necuviincioase în fața copiilor și a celor mai în vârstă. Am râs fără de socoteală, cu nerușinare; am făcut cu ochiul, am jucat și ațâțat poftele altora, am jucat, am bătut din palme, am chiuit și am râs cu poftă la petreceri și nunți.

145. Am plătit cu bani sau am dat daruri cântăreților sau celor care cântau cântece și spuneau glume necuviincioase, sau am scris eu însumi cântece; le-am cântat sau am făcut alte măscăriciuni și obscenități.

146. Am păstrat în casă, am primit diferite tablouri sau poze cu desfrânări; le-am pus pe pereți.

147. Am cumpărat, am citit, am dat și altora cărți, reviste sau poze pornografice.

148. Am avut vise desfrânate în timpul somnului, pătimind și scurgere; m-am întinat, fiind treaz, din dezmierdare sau prea multă îmbuibare.

149. Nu mi-am făcut canonul după ce am pătit scurgere în timpul somnului sau chiar treaz fiind.

150. Mi-am stricat fecioria sau curătenia prin păcatul malahiei (masturbare).

151. Am făcut păcatul malahiei cu altcineva.

152. Am privit fețe străine cu gând de poftă trupească; m-am unit și învoit cu mintea și cu inima spre a sta de vorbă cu gândurile desfrânării celei trupești. Am păcătuیت, curvind cu mintea și cu inima, îndulcindu-mă prin închipuirea păcatelor trupești. Am curvit prin imaginație, mai bine zis cu dracul curviei, ca și cu niște femei (bărbați), înfierbântându-mă cu trupul. Am privit cu poftă la trupul și la fețele femeiești și am preacurvit cu ele în inimă. Chiar în vremea sfintei rugăciuni, uneori, m-am aflat curvind și preacurvind cu mintea și inima. Am răpit sau violat cu forța.

153. Am desfrânat cu fecioară, văduvă, fețe bisericesti, cu rudenii sau cu cei de altă credință.

154. Am trăit cu soția înainte de cununia religioasă.

155. Am păcătuیت cu dobitoace, păsări. De multe ori voind să-mi răscolesc dezmierdările cele trupești și să mă îndulcesc cu ele, mi-am închipuit cu mintea împreunări de oameni, de dobitoace, de păsări și alte feluri de închipuiri drăcești prin care mi-am spurcat mintea și inima, aprinzând în mine focul desfrânării, cel ce m-a făcut vinovat de focul cel veșnic.

156. Fiind căsătorit, am preacurvit cu altcineva, chiar și cu femeie măritată, despărțind familii.

157. Am trăit trupește cu soția în zile de post, Duminica și sărbători, în timpul perioadei lunare a

soției sau în cele patruzeci de zile după naștere.

158. Nu m-am înfrânat de la împreunare nici când soția a rămas însărcinată.

159. Am mers la biserică (ca femeie) înainte de cele patruzeci de zile după naștere și fără a-mi face molifta de dezlegare.

160. Ca părinte am culcat în pat cu mine fete sau băieți mai marișori, sau i-am pus să doarmă împreună.

161. Am păcătuit înainte de căsătorie și am mințit pe soț sau soție, nespunând adevărul.

162. Fiind copil am jucat diferite jocuri pătimăse, desfrânate, necuviincioase, cu alte fete sau băieți.

163. Am fost la nunți cu lăutari, baluri, hore, discoteci și alte petreceri păgâne, necreștine. M-am uitat la televizor, video etc. la filme pornografice, întinându-mi mintea și sufletul; nu am purtat grijă de copiii mei și le-am îngăduit să privească la filme imorale, chiar și în prezența mea.

164. Am jucat table, biliard, cărți sau alte jocuri de noroc, păgubindu-mă bănește pe mine sau pe alții.

165. Am fost la stadioane, săli de sport, teatre, pentru a urmări meciuri, spectacole, circuri, conferințe sau alte manifestații păgâne ori sectare.

166. Am frecventat case și locuri unde se spuneau cuvinte și fapte de sminteală, necuviincioase și nemernice: bar, bordel, sex-shop, strip-tease etc.

167. Am fost și am mâncat în casă la cei care trăiau necununăți la Biserică; nu i-am sfătuit să se cunune; am primit daruri de la ei și i-am pomenit la slujbele Bisericii.

168. M-am căsătorit cu rude de sânge, din cuscrie, din înfiere sau din botez.

169. Am avut de gând sau am furat averea aproapelui, a bisericii sau a mănăstirii. Nu mi-am plătit datoriile cuvenite.

170. Am vândut marfă falsificată, stricată; am luat un preț mai mare decât cel cuvenit.

171. Am înșelat la cântar; am folosit vorbe meșteșugite la vânzare sau cumpărare spre a înșela pe aproapele, nu am spus adevărul.

172. Am silit pe alții să cumpere scump de la mine marfă proastă, să-mi lucreze sau să-mi vândă ieftin. Am făcut afaceri necurate din care au rămas oameni înșelați, pe drumuri sau chiar în temniță. Am făcut trafic cu droguri, femei, arme etc. Am răpit/sechestrat alte persoane.

173. Prin viclenia sau falsitatea mea am înșelat statul, pe aproapele sau Biserica.

174. Am luat dobândă (inclusiv cei de la casa de amanet), mită sau alte daruri.

175. Am nedreptățit pe aproapele, ținând seama de îmbrăcăminte, avere sau poziția sa socială, nesocotind dreptatea legală, căutând și folosul meu.

176. M-am mâhnit pentru sărăcia mea materială, tulburându-mă foarte tare și am dorit să mă îmbogățesc.

177. Am furat de la cei din familie, de la stat, de unde am lucrat și nu am întors cele furate.

178. M-am pornit cu ură împotriva celor ce m-au furat sau păgubit, dându-i în judecată, bătându-i sau făcându-le alt rău.

179. Am păgubit pe aproapele de cinste, de

merite, de funcție și de locul său mai bun.

180. Am găsit lucruri furate și știind ale cui sunt nu le-am înapoiat, păstrându-le pentru mine.

181. Am tănuț lucruri împrumutate sau date spre păstrare, neîndurându-mă a le înapoia; am păstrat în casă lucruri furate, am cumpărat lucruri care am știut că sunt furate.

182. Am jefuit averile morților, mormintele.

183. Nu am respectat făgăduința dată de a face parastase, liturghii sau praznice după moartea părinților sau a celor care m-au rugat și le-am promis.

184. Am luat de la Biserică lucruri, bani, lumânări, untdelemn, icoane etc. și nu le-am înapoiat. Am fost cu răutate asupra Bisericii sau mănăstirii, zicând că au prea mult.

185. Am răpit cu sila, cu minciuni, jurăminte false sau prin judecată pământul aproapelui meu.

186. Am sfătuit pe alții să fure, să facă rău, ajutându-i și eu la acestea; i-am ascuns în casa mea.

187. Nu mi-am respectat nici contractul, nici făgăduința făcută aproapelui.

188. Nu am lucrat după puterea mea la locul de muncă, nefăcându-mi datoria.

189. Nu mi-am plătit datoriile față de stat; am făcut declarații false, înșelând statul.

190. Având posibilitatea să înlătur pagubele aproapelui, nu l-am ajutat.

191. Am furat în grupuri, îngrozind lumea.

192. Am bănuț, am năpăstuit, am pedepsit pe alții, pentru pierderea avutului meu.

193. Am făcut vrajbă între mireni sau (și) clerici, provocând tulburare.

194. Am mărturisit strâmb asupra aproapelui în fața oamenilor, aducându-i astfel necinste, înjosindu-l, pricinuindu-i păgubire sufletească sau materială, necazuri și suferințe.

195. Nu am ținut seama de datoria de a fi sincer, ci am grăit minciuni de tot felul.

196. Am mințit de frică să nu pătimesc ceva rău, fiind amenințat.

197. La judecată am dat bani sau alte bunuri ca să-mi micșoreze pedeapsa.

198. Am stat la îndoială să spun adevărul.

199. Am fost nestatornic în cuvântul dat, în credință și făgăduință, mințind pe alții și păgubindu-mi sufletul.

200. Am vorbit cu două înțeleșuri; am vorbit altfel de cum am gândit, căzând în fățarnicie.

201. Am fost lingușitor cu fățarnicii, cu șarlatanii, cu oamenii mari și cu mincinoșii.

202. Am mințit în fața judecătorilor ca pârât, ca inculpat sau ca martor.

203. Am mințit la mărturisire, de rușine, din teama de a dezvălui unele însușiri rele ale mele sau unele păcate rușinoase.

204. M-am lăudat, m-am înălțat cu gândul.

205. Am voie slobodă și din mândrie mi-o împlinesc.

206. Am obiceiuri rele și din mândrie nu le părăsesc.

207. Sunt încăpățânat, nesupus, ambițios și mândru în comportare.

208. Sunt orgolios, nu suport să mi se poruncească, să mi se arate adevărul sau să fiu criticat,

deși recunosc că sunt vinovat.

209. Sunt încrezut, mă încred în bunurile lumefști, în oamenii mari și mă laud cu toate.

210. Sunt îndrăzneț, doritor de a face numai ce doresc eu, sunt batjocoritor, obraznic, fals și fără de sfială; mă supăr repede.

211. Sunt potrivnic, neascultător, împietrit, aspru și plin de mine însumi.

212. Mă mândresc cu podoabele hainelor și cu frumusețea lor.

213. Mă mândresc cu podoabele casei mele, pe care am dat sume mari de bani, și cu alte deșertăciuni.

214. Mă mândresc cu avere străină, cu rude bogate, cu ranguri înalte în societate sau cu starea mea socială.

215. Mă mândresc cu podoaba părului, cu chipul meu frumos, cu sănătatea, cu tinerețea sau cu vârsta înaintată pe care am apucat-o, cu tot ce am frumos și bun, uitând că toate sunt de la Dumnezeu.

216. Din mândrie și ca să arăt bine, îmi îngrijesc cu multă atenție părul, tenul, unghiile pe care le las să crească, le vopsesc, îmi rad părul de pe picioare, mă coafez, îmi vopsesc părul, buzele și ochii cu diferite vopsele, arătând prin aceasta lui Dumnezeu că nu m-a făcut așa cum trebuia.

217. Am purtat haine fine, scumpe, la modă și extravagante, făcând sminteală celor ce mă priveau și cu dorința de a place celor din jurul meu; m-am îmbrăcat necuviincios arătându-mi în felurite feluri goliciunea trupească prin fuste scurte, rochii decoltate...

218. Am intrat în Sfânta Biserică împodobită ca la paradă, făcând sminteală celor ce mă priveau.

219. Am stat în față ca să fiu văzută și admirată.

220. M-am împărtășit îmbrăcată necuviincios, cu chipul și buzele vopsite, cu capul descoperit, cu pantaloni, atingând înfricoșatele Taine ale lui Hristos, arătând lipsă de evlavie.

221. Am postit cu gândul să slăbesc, să fac si-luetă, nu din evlavie.

222. Mi-am cheltuit averea și chiar ultimul ban din casă pentru lux și deșertăciuni lumești.

223. Am purtat la gât mărgelile, medalioane, cercei, inele și alte bijuterii ca să atrag atenția și să mă mândresc cu ele, fără a mă gândi că sunt lucruri idolești și mare urâciune înaintea lui Dumnezeu.

224. Din mândrie am defăimat portul călugăresc și preoțesc, precum și sărăcia sau nevoințele lor.

225. Din mândrie am râs de păcatele altuia, disprețuindu-l și vorbindu-l de rău, iar pe ale mele nu le-am socotit.

226. Din mândrie am defăimat pe cei săraci, lipsiți, neștiutori, pe cei ce au greșit cu ceva, pe cei neputincioși și pe cei ce au sărăcit din anumite motive sau necazuri, în loc să mă rog lui Dumnezeu pentru ei.

227. Din mândrie m-am socotit deștept, înțelept, talentat și cu multe calități.

228. M-am mândrit și m-am socotit mai presus decât ceilalți cu frumusețea, cu știința, cu felul de a vorbi, cu glasul meu, nesocotind că aceste daruri nu sunt ale mele, ci ale lui Dumnezeu, Care mi le-a dat, și pentru care trebuie să-I mulțumesc.

229. M-am mândrit cu sărăcia, cu hainele modeste, cu postul, cu slăbiciunea trupului, cu visele și vedeniile pe care pretind că le-am avut.

230. M-am rugat cu glas tare sau am cântat mai tare decât alții ca să fiu auzit și lăudat.

231. Am dat milostenii la săraci, în văzul lumii, ca să fiu lăudat, mândrindu-mă prin aceasta.

232. Din mândrie și slavă deșartă am intrat în Sfântul Altar. Fiind paracliser, m-am atins de Sfânta Masă și de alte obiecte sfințite (de ce anume). Ca femeie, la îndemnul preotului, am intrat în Sfântul Altar și am făcut curățenie; m-am atins de Sfânta Masă sau de alte obiecte sfințite.

233. Din mândrie am iscodit despre casa și bogăția altora; am ascultat pe la ferestre și am vrut să știu cum viețuiesc, pândind tot ce fac. Am vrut să știu starea duhovnicească a fratelui meu, ispitindu-l prin tot felul de întrebări.

234. Am căutat să mă țin după moda lumească, fără a ține seama de ce-mi este folositor și îngăduit.

235. M-am trufit și semețit; am fost mincinos și lăudăros.

236. Am fost fățarnic și mi-a plăcut mult să fiu cinstit și lăudat de oameni.

237. Am păcătuit cu iubirea de sine, cu părerea de sine, cu simțirea de sine, cu bizuirea pe sine și cu trufașa încredere în sine.

238. Am păcătuit foarte mult cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea și am urât supunerea și tăierea voii.

239. Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea

și așezarea mea sufletească, socotind că nu sunt ca ceilalți oameni.

240. N-am avut adevărata cunoștință de sine, adevărata muștrare de sine, fiind stăpânit în toată vremea de îngâmfwarea de sine și prețuirea de sine.

241. Am fost stăpânit în minte și cuvânt de duhu îndreptățirii de sine. Am vrut și mi-a plăcut să am întotdeauna dreptate, să nu fiu contrazis, să vorbesc mult și să fiu ascultat de ceilalți.

242. Am fost stăpânit de trâmbitarea de sine, adică am spus altora isprăvile mele cele părute bune.

243. Am hrănit în toată vremea pe fariseu meu cel dinlăuntru cu închipuirea de sine și cu arătarea.

244. Fiind stăpânit de mândrie și încăpățănare, am vorbit împotriva față de cei mai mari.

245. Fiind mândru și semeț, am urât pe cei ce m-au muștrat și am iubit pe cei ce m-au lădat.

246. M-am mândrit și m-am lădat cu cele patru feluri de bunătăți: cu cele firești, cu cele câștigate, cu cele din întâmplare și cu cele câștigate prin nevoie (duhovnicești).

247. Având unele bunătăți duhovnicești, n-am recunoscut că le am de la Dumnezeu.

248. Am recunoscut că am unele bunătăți de la Dumnezeu, însă nu am recunoscut că le am în dar, ci fiindcă mi s-ar cuveni, socotindu-mă vrednic de ele.

249. Am socotit că am unele bunătăți duhovnicești pe care niciodată nu le-am avut.

250. Am defăimat legile canonice și liturgice pe care le-au rânduit Sfinții Părinți în Biserică și nu am voit să mă supun întru toate predaniilor Bisericii.

251. Am fost rob și stăpânit de defăimarea

ascultării, de iscodire, de înșelarea cu mintea, de trufie, de slava deșartă, de laudă, de înălțarea cu mintea, de pregetarea cea fățarnică, de voia liberă, de deprinderea păcatului.

252. Am păcătuit înaintea lui Dumnezeu cu gândul de hulă, de necredință, de încăpățănare, de îngâmfare, de neînfrânare, de iubirea de stăpânire și de altele asemenea acestora.

253. M-am mândrit că eu aș fi feciorelnic cu trupul, defăimând în mintea mea pe cei ce au păcătuit.

254. N-am iubit niciodată în viața mea de a fi ocărât, defăimat, necinstit de alții și nebăgat în seamă.

255. Nu m-am silit a curma din mintea mea vicleșugurile cele gândite ale slavei deșarte; nu m-am silit a face ceva înaintea oamenilor ca să fiu defăimat de către ei.

256. Am avut întotdeauna viața mea fățarnică, plină de prefăcătorie, și fiind eu înlăuntru plin de rănile conștiinței și urâciunea păcatelor mele, pe dinafară m-am arătat mormânt văruiț prin cuvioșia și fățarnicia mea, prin care am vânat slava și lauda de la oamenii cei neiscușiți care nu au cunoscut vicleniile mele.

257. M-am lăcomit la avuții.

258. Am fost zgârcit și împietrit cu inima.

259. Nu m-a interesat sărăcia și lipsurile altora.

260. Sunt nesățios, viclean și nedrept, însușindu-mi bunuri străine pentru a mă îmbogăți.

261. Am strâns bani sau avere prin vicleșug sau prin cerșetorie, spre a mă îmbogăți.

262. Am fost grabnic a lua și zăbavnic a da.

263. Am dat milostenii cu îndoială și cu zgârcenie, ocărând pe cei cărora le-am dat.

264. Nu m-am gândit la viața veșnică, dându-mi milostenie pentru sufletul meu, ci am socotit că o să-mi dea alții, după plecarea mea din această lume.

265. Pentru zgârcenia mea nu am dat slujbe la Biserică pentru răposații mei și pentru ușurarea păcatelor mele.

266. Am clevetit, am șoptit la ureche cuvinte despre alții, sau am făcut semn cu mâna, arătând pe alții și vorbindu-i de rău.

267. Am zavistuit (invidiat) pe altul pentru bunăstarea lui și m-am bucurat pentru necazurile lui.

268. Nu mi-am reparat greșeala, când am nedreptățit pe aproapele, nici nu am cerut iertare.

269. Din pricina invidiei nu am răspuns la salut, nici nu am salutat pe cei ce erau mai capabili sau mai înzestrați cu darurile decât mine.

270. Din pricina zavistiei mi-am umplut sufletul de patimi și ciudă, întunecându-l cu multe păcate grele.

271. Sunt foarte dușmănos și rău; nu am recunoștință față de cei ce-mi fac bine; țin minte răul, batjocoresc pe aproapele și mă bucur când alții sunt batjocoriți.

272. Am povestit altora greșeala aproapelui și am încărcat și mai mult păcatele lui.

273. M-am iuțit și m-am mâniat de foarte multe ori în viața mea, cu motiv și fără motiv.

274. Din cauza mâniei care m-a stăpânit mi-am pierdut răbdarea și pacea minții și a inimii.

275. Nu am avut râvnă sfântă și nu m-am îm-

potrivit celor ce au călcat și batjocorit legile cano-nice ale Bisericii lui Hristos.

276. Din cauza mândriei și a lenevirii mele am devenit nesimțitor și împietrit la inimă și n-am avut umilință și lacrimi spre a stinge la vreme de nevoie focul mâniei și al iușimii.

277. De multe ori, în timpul rugăciunii, mi-am amintit cu ură și cu mânie fața celui care m-a supărat și am urzit în minte gândul de răzbunare.

278. Fiind stăpânit de mânie am ținut minte răul asupra altora.

279. Am dușmănie asupra aproapelui meu și nu vreau să-l iert.

280. În toată vremea vieții mele am fost lacom la mâncare și băutură.

281. M-am sârguit în toată vremea de a-mi procura mâncăruri gustoase, scumpe și de multe feluri.

282. Mi-am făcut pântecezele dumnezeu, slujin-du-i lui și făcându-i totdeauna voia.

283. Mi-am îngrășat trupul cu mâncăruri și bău-turi peste măsură, din care cauză mi-am îndobitocit mintea și am devenit leneș, trândav și greoi la lucra-re a tuturor faptelor bune.

284. Am fost stăpânit de nesăturare, de cârtire și nemulțumire în timpul mesei.

285. Am fost iubitor de dulceață și mi-a plăcut să beau băuturi dulci și cu anumite condimente.

286. Fiind rob al pântecelui, am așteptat cu mare nerăbdare să vină Paștile, Crăciunul sau alte praznice mari spre a face dezlegare la toate mâncă-rurile și băuturile.

287. Am mâncat carne în săptămâna brânzei.

288. Deși am postit posturile, totuși, am dat la alții mâncare de fruct.

289. Din cauza săturării pântecelui, mi-am făcut mintea groasă și molatică, scăzându-mi trezvia, atenția și memoria.

290. Fiind sătul de tot felul de bucate, am avut nebulina de a mă face dascăl și a tâlcui altora din Sfânta Scriptură, uitând că: *În pântelele plin, cunoștința lui Dumnezeu nu locuiește.*

291. Am postit cu scopul de a face rău vrăjmașilor mei.

292. Am postit după a mea rânduială și părere, încălcând postul rânduit de Biserică.

293. Am postit numai de mâncare dar nu și de păcate, fiind dușmănos și rău.

294. În post am mers la petreceri, oștețe, zile onomastice.

295. M-am lenevit de a lucra toată fapta bună prin gând, cuvânt și lucru, după a mea putere.

296. M-am lenevit de a mă ruga lui Dumnezeu în toată vremea.

297. Am dormit prea mult și nu m-am sârguit de a priveghea după a mea putere.

298. M-am lenevit de a citi Sfânta Scriptură și învățăturile Sfinților Părinți.

299. M-am lenevit de a fi veghetor și treaz cu mintea în fiecare clipă, spre a nu fi luat prin surprindere de momelile cele subțiri ale dracilor.

300. M-am lenevit de lucrarea cea tainică a minții, adică de a cugeta cât mai des la moarte, la Judecata de apoi, la Rai și iad, precum și la alte cugetări duhovnicești și ziditoare de suflet.

301. Am fost stăpânit de moleșeala trupului, păruta neputință a trupului și trândăvie.

302. Din lenevie nu m-am ostenit a face meta-niile și închinăciunile cum trebuie.

303. De multe ori lenea mea de a mă ruga lui Dumnezeu am acoperit-o cu unele pricini părute a fi folositoare.

304. M-am lenevit de a ajuta pe fratele meu căzut în îndoială, deznădejde.

305. Seara, din pricina oboselii, m-am culcat fără rugăciune, iar dimineața, din pricina grabei, am plecat la activitățile mele fără a-mi face rugăciunea, socotind că am această îngăduință din pricina împrejurărilor. M-am lenevit să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate, așteptând să-mi vină cele de trebuință fără osteneala mea de a mă ruga și a mulțumi.

306. Din lene am lăsat să se strice icoanele și alte podoabe sfinte.

307. Mi-a fost lene să-mi cercetez cu de-amănuntul păcatele mele, când a trebuit să mă mărturisesc, și din această pricină m-am împărtășit cu nevrednicie.

308. M-am lenevit să-mi aprind candela sau lumânarea, să îngenunchez cu amândoi genunchii în vremea rugăciunii.

309. Mi-am încurajat lenea zicând, că m-aș ruga mai mult dacă aș fi călugăr, dar așa, fiind în lume, nu este cu putință.

310. M-am lenevit a chema preotul să facă aghiasmă, Sfântul Maslu, sau alte slujbe, la vreme potrivită.

311. Nu am făcut sfeștanie în casă nouă; n-am

sfințit fântâna și vasele cele spurcate.

312. Din lene și nepăsare m-am lenevit de a mă spovedi la vreme de ispită și când am făcut păcate grele; am umblat din duhovnic în duhovnic, căutând pe cel mai îngăduitor, pentru a nu mi se da canon potrivit cu păcatele mele cele grele.

313. Din cauza lenevirii și a trândăviei nu am voit să lucrez după a mea putere faptele cele bune pe care aș fi putut să le fac cu lucrul.

314. Am fost leneș, molatec și nepăsător de a ajuta în orice chip pe alții care se aflau în primejdie trupească sau duhovnicească.

315. Am putut dar nu am vrut să împiedic pe aproapele de a păcătui (Caz concret).

316. Nu m-am rugat pentru aproapele și pentru toată lumea.

317. Nu am mângâiat pe cei întristați.

318. M-am împărtășit fiind supărat și învrăjbit.

319. Nu am pus cuvânt bun și de garanție pentru cei care îi știam vrednici.

320. Nu am săturat pe cei flămânzi.

321. Nu am dat să bea celui însetat.

322. Nu am îmbrăcat pe cel gol.

323. Nu am cercetat pe cel bolnav, pe cel din închisoare.

324. Nu am primit pe cel străin.

325. Nu am îngropat pe cel mort.

326. Nu m-am ostenit să cunosc dogmele, învățăturile și rânduielile credinței.

327. Nu am avut dragoste să-L cunosc pe Dumnezeu din frumusețile naturii și din tot ce ne înconjoară.

328. Nu m-am ostenit să pătrund mai adânc Crezul și credința Ortodoxă.

329. În necaz, ispite, pagube, suferințe, mi-am pierdut nădejdea în Dumnezeu că mă poate ajuta.

330. Când am păcătuit greu, mi-am pierdut nădejdea în Dumnezeu, zicând că nu mă va ierta niciodată și că nu mă pot mântui niciodată, căzând în deznădejde și făcând voia satanei.

331. Nu m-am ostenit să aprind în sufletul meu focul sfintei dragoste.

332. Nu m-am silit să câștig virtuțile dragostei creștine în legătură cu Dumnezeu și cu aproapele.

333. Nu am ținut seama de smerenie și răbdare, prin care se învinge răul și se câștigă virtutea.

334. În toată vremea vieții mele am fost stăpânit de neștiință, de nesimțire și împietrirea inimii.

335. Din cauza nesimțirii mele, în toată vremea m-a stăpânit uitarea, lenea, nepăsarea, deznădejdea, neevlavia și nefrica de Dumnezeu.

336. Din cauza nesimțirii inimii mele am trăit ca și cum nu aș mai muri vreodată, ca și cum nu aș avea de dat seamă înaintea lui Dumnezeu pentru toate faptele mele.

337. Am fost stăpânit de răceala și uscăciunea sufletului față de toate lucrurile cele bune și am stat încremenit și lăncezit cu trupul și cu sufletul față de tot lucrul duhovnicesc.

338. Fiind cuprins de nesimțire, de împietrirea inimii, am pierdut râvna, zdrobirea inimii și umilința, precum și orice simțire a lui Dumnezeu din sufletul meu și astfel, viu fiind cu trupul, cu sufletul din mine sunt mort. .

339. Fiind cuprins de nesimțire pentru păcatele mele, m-am apucat ca să învăț pe alții.

340. Fiind stăpânit de nesimțire, am mâncat și băut prea mult, am dormit prea mult, am vorbit prea mult și fără de folos.

341. De multe ori, fiind în biserică, atâta nesimțire am avut față de acest loc sfânt, încât am stat cu vorbe deșarte, cu dormitare și chiar cu glume și râs, ca în mijlocul unui spectacol.

342. Din cauza nesimțirii și a împietririi inimii mele, niciodată nu am putut să am adevărata deslășire a gândurilor mele, având mintea oarbă la deslășirea celor bune și n-am priceput că nesimțirea este moartea minții și omorârea sufletului mai înainte de moartea trupului.

343. În toate lucrurile, cuvintele și gândurile mele nu m-am sârguit să am răbdare și blândețe.

344. Neavând răbdare și blândețe, m-a stăpânit în toată vremea iușimea, nerăbdarea, amărăciunea, necazul, tulburarea, neliniștea, nealinarea, neîngăduința, răutatea și viclenia.

345. Fiind fără răbdare și blândețe, am fost străin în toată vremea de nerăutate, de simplitate și de nevinovăția cea cuvenită unui suflet curat.

346. Neavând răbdare și blândețe, am fost nemulțumitor și cârtitor la obligațiile pe care le aveam.

347. Nu am avut adevărata cunoștință de sine, adică nu am avut vedere clară și deslășită cu mintea despre toate slăbiciunile și neputințele mele.

348. Având mintea întunecată de patimile mele și neavând dreptă socoteală, nu am putut înțelege când a fost cu mine ajutorul lui Dumnezeu, rămân-

nând pururea nesimțitor și nerecunoscător față de El.

349. Neavând dreapta socoteală, am început de multe ori a face lucruri mai presus de puterea și de priceperea mea și în loc de folos, m-am ales cu pagubă și primejdii.

350. Neavând smerenie și dreaptă socoteală, m-am apucat uneori a face pe dascălul, tâlcuind altora, după capul meu, unele locuri grele din Sfânta Scriptură, înșelându-mă și pe mine și pe alții.

351. M-am lenevit de a mă ruga lui Dumnezeu neîncetat, ziua și noaptea.

352. M-am lenevit de multe ori a merge la biserică, lipsind mai mult de trei Duminici consecutiv, căzând sub mare afurisenie.

353. M-am lenevit de a mă ruga mai mult, uitând că rugăciunea multă duce la rugăciunea curată.

354. În timpul rugăciunii m-am silit a bolborosi multe cuvinte dar nu m-am silit să-mi concentrez atenția minții spre a înțelege cele citite, spre simțirea lor cu inima, hrănind pe fariseul cel din mine.

355. Uneori stând la rugăciune am avut gânduri spurcate; alteori am pierdut rugăciunea prin răspândirea la lucrurile cele deșarte și nefolositoare.

356. În vremea rugăciunii am avut uneori cereri nehibzuite către Dumnezeu și, dacă după o vreme nu le-am dobândit, m-am întristat și descurajat de a mă mai ruga, neînțelegând că Dumnezeu are mare grijă de mine, de cele ce sunt spre folosul meu.

357. Am fost batjocorit de draci în chip jalnic, căci, sosind vremea de rugăciune, m-am apucat de alte treburi, neînțelegând că nici o treabă nu este mai de folos decât rugăciunea.

358. Știind că Dumnezeu cere de la om rugăciunea curată, fără imaginație, în vremea rugăciunii am lăsat mintea să-și închipuiască fel de fel de forme și închipuiri.

359. Când mila Domnului m-a cercetat în vremea rugăciunii și când sufletul a început a se ruga din inimă cu cuvinte proprii, eu, păcătosul, am început a căuta cuvinte subțiri și cu meșteșug spre a vorbi în acele momente sfinte cu Dumnezeu și prin această mândrie și prostie am alungat darul și umilința de la ticălosul meu suflet și am mâhnit pe Preabunul Dumnezeu, Care cere de la om cuvinte smerite, simplitate și nevinovăție.

360. În vremea rugăciunii am ținut cu toată tăria de anumite forme, ca poziția trupului, plecarea capului, ținerea respirației, iar de cele de mare nevoie, adică de atenția minții și de simțirea inimii, prea puțin m-am apropiat.

361. Am avut și această mare nechibzuință că uneori, când m-a cercetat mila lui Dumnezeu în timpul rugăciunii, nu am încetat cititul pravilei, ci fiind înclinat spre rugăciunea cea citită, am citit mai departe psalmi și rugăciuni.

362. Uneori am stat la rugăciune având răutate sau ținere de minte de rău asupra celor ce m-au supărat sau nedreptățit.

363. Fiind leneș și stăpânit de toată moleșeala și nesimțirea, nu am putut ajunge la treapta cea mai de sus a rugăciunii, dar cu toate acestea, uneori, am început să visez cu gândul că parcă tot am sporit oarecum și nu aș fi cel mai de jos în asemenea privință.

364. În vremea rugăciunii, de multe ori, m-am

aflat dormitând cu mintea și chiar cu trupul, uneori stând de vorbă cu gândurile și imaginile care veneau de la draci și luând aminte la ele, am răs și m-am tulburat de alte patimi; și așa, stând cu trupul la rugăciune înaintea Domnului, cu mintea și cu sufletul m-am aflat slujind dracilor și patimilor mele.

365. N-am avut chibzuința și dreapta socoteală ca în vremea când am fost singur să mă rog cu rugăciunea cea dinlăuntru, ci m-am rugat cu glas tare.

366. Când cineva m-a rugat să mă rog pentru el, eu fiind leneș, am pus motivul că sunt nevrednic și nu am voit, ascunzându-mi lenevirea în spatele unei smerenii fățarnice.

367. Alteori m-am rugat pentru alții, și dacă Dumnezeu le-a împlinit cererea lor, pentru a lor credință, eu m-am mândrit ca și cum pentru a mea rugăciune s-a făcut aceasta, lăudându-mă cu lucru străin.

368. Auzind Dumnezeiasca Scriptură spunând că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntru nostru, nu m-am silit a căuta pe Dumnezeu înlăuntru inimii mele prin chemarea cât mai deasă a Preasfântului Său Nume: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”.

369. Am păcătuțit foarte mult cu limba înaintea lui Dumnezeu, în tot felul, în tot locul și în toată vremea.

370. Am osândit pe alții și i-am judecat din ură și răutate.

371. Am clevetit și am pârât pe alții, din care cauză ei au suferit diferite necazuri (Ce necazuri).

372. Am omorât cinstea altora prin vorbirea de rău și prin defăimarea lor.

373. Am ocărât, am defăimat, am certat, am muștrat, am blestemat și am batjocorit pe alții.

374. De multe ori nu mi-am oprit limba de la multe vorbe deșarte.

375. Prea de multe ori am avut obiceiul de a mă lăuda și a spune minciuni.

376. De multe ori am vorbit cu viclenie și fățarnicie spre a fi lăudat de oameni.

377. De multe ori am lăudat pe cei răi și lucrurile lor cele rele și am vorbit de rău pe cei buni și lucrurile lor cele bune.

378. De multe ori am avut obiceiul de a spune povești, de a vorbi despre isprăvile cele rele ale oamenilor care au fost tâlhari, desfrânați, bețivi.

379. Am vorbit (făcut) de multe ori glume, chiar și cu cuvinte sfinte.

380. Am râs de multe ori în hohot și cu glas tare, până la lacrimi, prin care am dovedit că sunt om nebun și fără de minte.

381. De multe ori m-am lăudat cu lucrurile mele, cu rudeniile și prietenii.

382. Am avut răul obicei de a lăuda pe alții în față și am vorbit de multe ori cu viclenie și lingușire.

383. Nu m-am silit să opresc pe alții de la vorbirea de rău, de la clevetire, de la nedreptate și de la orice fel de păcat.

384. M-am rușinat și m-am temut de a spune adevărul și de a muștra pe față nedreptatea și hula împotriva lui Dumnezeu, pe care cei necredincioși și hulitori le-au vorbit la arătare.

385. N-am avut tăria cea bună și cu dreaptă socoteală, din care cauză am tăcut acolo unde era nevoie

de a vorbi și am vorbit acolo unde era nevoie să tac.

386. Știind că multa vorbire este scaun al slavei deșarte, totuși nu am încetat de la multa vorbire cea cu laudă de sine și de la vorbirea cea deșartă.

387. Neavând dragoste față de aproapele, nu m-am silit cu toată puterea de a mângâia pe cei întristați, de a învăța pe cei neștiutori și de a apăra pe cei nedreptățiți.

388. Din cauza nepăsării și a cutezanței de sine, nu m-am silit cu toată puterea de a fugi și de a mă feri de locurile acelea unde se râdea, se glumea și se spuneau deșertăciuni.

389. Am fost stăpânit și de aceste patimi: uitairea, neevlavia, iuțimea, amărăciunea, înfurierea, ura de oameni, pomenirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, lașitatea, rivalitatea, împătimirea, afecțiunea pentru cele pământești, nebărbăția, nemulțumirea față de Dumnezeu și de oameni, cârtirea, clevetirea, înfumurarea, părerea de sine, mila de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, iubirea de a porunci, iubirea de arătare, dorința de a plăcea oamenilor, nerușinarea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, îndoiala, rătăcirea gândurilor, iubirea de slavă, iubirea de argint, iubirea de plăceri trupești, iubirea de sine, care este maica și rădăcina tuturor răutăților.

390. De asemenea, am fost stăpânit și de aceste patimi: hulă, blasfemie, semeție, împietrirea inimii, nesupunere, bârfă, defăimare, amăgire, nebunie, neînfrânare, nepricepere, neștiință, ieșire din minți, aiureală, sălbăcie, toropeală, negrija de cele bune, greșeala de fiecare clipă, risipă, zgârcenie, cunoștin-

ta mincinoasă, odihna trupească fără de trebuință, moleșeală, răutate, nepăsare, puțină credință, slujirea la multe patimi, înălțare, amăgire, cutezanță, întristare, grăirea împotrivă, fățarnicie, prefăcătorie, curiozitate, învoirea cu păcatele cele pătimăse ale sufletului și deasa cugetare la ele.

*

Pe lângă acestea mai am și alte păcate de care nu îmi aduc aminte sau nu îmi dau seama de ele că sunt păcate. De toate acestea numai eu sunt vinovat, pentru care îmi pare rău și din toată inima mă căiesc și mă voi căi. Deci, iartă-mă, părinte, și canon să-mi rânduiești, că de aici înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, cu rugăciunile Maicii Domnului, cu ale tuturor Sfinților și cu rugăciunile sfinției voastre, vreau să pun început bun.

Păcatele împotriva celor zece porunci

Împotriva poruncii I greșesc:

- Cei fără de Dumnezeu;
- Cei cu mulți dumnezei;
- Cei ce se leapădă de pronia lui Dumnezeu și cred în noroc, în superstiții, ursitori, fermecători, vrăjitori, descântători, eretici;
- Cei ce se nădăjduiesc spre sine și spre alți oameni;
- Cei care se deznădăjduiesc de mila lui Dumnezeu;
- Cei care se hotărăsc de a păcătui până la moarte și a nu se pocăi;
- Cei ce urăsc pe Dumnezeu și se leapădă de El;
- Cei care ispitesc pe Dumnezeu și cer de la El minuni fără de nevoie;
- Cei care fură lucruri sfinte și bisericești;
- Cei care cumpără cu bani darul lui Dumnezeu;
- Cei care se lenevesc și nu voiesc a învăța tainele credinței celei dreptmăritoare;
- Cei care citesc cărțile eretice și care se împărtășesc cu nevrednicie cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Hristos.

La porunca a II-a greșesc:

- Cei care se închină zidirii în locul Ziditorului;
- Cei care prin împătimirea către materie slujesc zidirii în locul Ziditorului, așa cum sunt iubitorii de argint, desfrânații, lacomii cu pânțele, pe

care Apostolul îi numește închinători de idoli, zicând: *Omorâți mădulele voastre cele de pe pământ: desfrânarea, iubirea de argint și lăcomia, care este slujire de idoli* (Coloseni 3, 5) și cărora *dumnezeul lor este pantecele* (Filipeni 3, 19);

- Toți câți au evlavie fățarnică;
- Cei care cred în viziuni și în vedenii deșarte și înșelătoare;
- Toți iubitorii de dezmierdări, care iubesc chipurile și idoliile patimilor cu mintea și cu inima lor.

La porunca a III-a greșesc:

- Toți hulitorii, cei ce jură strâmb și pun pe alții să jure;
- Cei ce zic „zău” sau „Dumnezeu știe”;
- Cei ce fac făgăduințe bune și le calcă;
- Proorocii cei mincinoși, dascălii cei mincinoși, ereticii;
- Cei ce fac glume cu cuvintele Sfintei Scripturi;
- Cei ce hulesc și cârtesc împotriva lui Dumnezeu la necazuri și la supărări;
- Toți care nu suferă cu răbdare și mulțumire bolile, necazurile, pagubele și alte încercări care le vin prin îngăduința lui Dumnezeu;
- Toți care hulesc adevărul și Sfintele Scripturi și zic că în Scriptură se află basme și alte neadevăruri.

La porunca a IV-a greșesc:

- Toți care nu merg regulat la Sfânta Biserică în ziua Duminicii, întru care a mutat Dumnezeu sâmbăta cea veche.

- Cei ce lucrează în Duminici și sărbători;
- Cei ce prăznuiesc păgânește și nu creștinește și se duc în Duminici și sărbători la cârciumi, la baturi, la jocuri, la filme nepermise, la scrânciob, la jocuri de noroc;
- Toți păstorii duhovnicești care nu învață poporul în zile de Duminici și sărbători, din Sfânta Evanghelie și din alte învățături ale Sfintei Scripturi.

La porunca a V-a greșesc:

- Toți copiii care nu cinstesc și nu ascultă pe părinții lor;
- Cei care nu ascultă de părinții lor duhovnicești, de arhierei, de duhovnici, de dascălii Bisericii;
- Toți supușii care nu ascultă de stăpânii și conducătorii țării lor;
- Toți părinții trupești și duhovnicești care nu se îngrijesc de fiii lor trupești și duhovnicești;
- Bărbații care nu îngrijesc trupește și sufletește de femeile lor și femeile care nu ascultă de bărbații lor când aceia le învață pe ele cele bune.

La porunca a VI-a greșesc:

- Toți care omoară pe alții cu mâna lor sau prin alte meșteșuguri, sau prin pâră și clevetire;
- Toți care omoară sufletește pe alții, precum sunt ereticii și învățătorii cei mincinoși;
- Cei ciumați care molipsesc pe alții în vremea ciumei sau holerei sau a altor boli molipsitoare;
- Cei care se aruncă în primejdie de moarte fără de socoteală și se omoară singuri în orice fel;

– Femeile care omoară pe pruncii lor și cei ce le ajută pe ele la acest mare păcat;

– Toți cei care fac sminteală prin pilda vieții lor celei rele;

– Toți care se bucură de răul și primejdia aproapelui lor;

– Toți care zavistuiesc și se mâhnesc pentru binele și sporirea aproapelui lor;

La porunca a VII-a greșesc:

– Toți câți preacurvesc cu femei străine, măritate sau nemăritate;

– Monahii care au căzut din făgăduință;

– Cei ce se sulemenesc cu scopul de a atrage pe alții în cursa desfrânării;

– Cei ce au căzut în desfrânare duhovnicească (eres);

– Toți câți au îndemnat pe alții să păcătuiască, i-au ajutat sau i-au sfătuit prin scrisori și prin alte mijloace spre păcatul desfrânării.

La porunca a VIII-a greșesc:

– Toți furii, tâlharii, răpitorii cei ce iau cu sila lucrurile sau viața altora;

– Toți care fură din averea altora;

– Toți negustorii care fură cu vicleșug prin cumpene nedrepte și înșeală la cântar;

– Toți care cumpără lucruri de furat știind aceasta;

– Toți care iau amanet lucru străin și îl strică sau nu-l dau înapoi în starea în care a fost;

– Toți care fură prin acte false de la stat, de la Biserică sau de la oricine;

– Cei ce lucrează cu vicleșug și cu nepăsare la lucrul aproapelui și îl fac în pagubă în loc de folos;

– Toți care nu plătesc, cât s-au învoit, la cei ce le-au lucrat;

– Toți câți amestecă cele bune cu cele rele (cum ar fi vinul curat cu apă, laptele cu apă, smântâna cu lapte, mierea cu zahăr, semințele de grâu cu alte semințe, cu corpuri străine, spre a trage mult la cântar ș.a.m.d.).

– Cizmarii, croitorii, lemnarii, cojocarii și alți meseriași care fac lucrul rău sau fură din materialul care li s-a încredințat, spre a face lucrul cerut.

– Toți care mută gardul sau hotarul ș.a.

La porunca a IX-a greșesc:

– Cei ce mărturisesc strâmb asupra altora;

– Cei ce jură strâmb spre paguba altora;

– Cei ce primesc și se învoiesc cu minciunile minții, adică cu păreri greșite asupra altora;

– Cei ce râd de slujeniile și neajunsurile firești ale altora;

– Cei ce îndeamnă pe alții să jure strâmb;

– Cei ce clevetesc pe frații lor și îi părăsc pe ei la alții spre a le face rău sau pagubă sau necinste;

– Judecătorii care luând mită judecă strâmb;

– Toți cei care spun minciuni sau îndeamnă pe alții să spună minciuni sau să jure strâmb;

– Toți care din zavistie pun piedică altora care au dregătorii spre folosul de obște al poporului.

La porunca a X-a greșesc:

– Toți care poftesc lucru străin, ca de exemplu: femeie, casă, țarină, bou, slugă, slujnică, haine, avere și toate câte sunt ale aproapelui.

*

Din cele zece porunci, patru învață dragostea și datoriile noastre față de Dumnezeu, iar celelalte șase porunci învață dragostea și datoriile noastre față de aproapele. Din acestea șase, primele cinci opresc păcatul cu lucrul: cinstește pe tatăl și pe mama, să nu ucizi, să nu desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui, iar porunca a zecea este cea mai subțire, căci oprește păcatul spre a nu se face nici cu gândul și nici cu pofta. Cu alte cuvinte această poruncă scoate păcatul din rădăcina lui.

Această sfântă poruncă ne învață pe noi și ne poruncește să ne păzim inima noastră de poftele și gândurile cele rele care izvorăsc din ea, căci după cuvântul Domnului: *Din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule* (Matei 15, 19). Și în alt loc zice: *Cel ce caută la femeie cu poftă, a și preacurvit cu ea în inima sa*. Dumnezeuiescul Ioan Gură de Aur zice: „Precum flacăra aprinde pe trestie, așa pofta aprinde pe suflet. Precum fumul întunecă și vatămă ochii, așa pofta întunecă și orbește mintea”. Și iarăși zice: „Rădăcina a preacurviei este pofta cea neînfrânată”.

Cuvânt pentru Spovedanie

Din frica de Dumnezeu vine mustrarea de conștiință: „Măi, nu este bun ce fac eu! Mă mărturisesc și las păcatul”. Căci supărăm pe Dumnezeu în tot chipul. De aceea vreau să vă spun, cât vom putea, să fim atenți, cu băgare de seamă. De vezi că te mustră cugetul, nu lăsa! Du-te la mărturisire și nu mai face păcatul! Cât de bun este Dumnezeu că ne primește la pocăință! Că de n-ar fi pus între noi și El Taina Spovedaniei, nimeni nu s-ar putea mântui. Că zice Evanghelia: *Nimic necurat nu va intra în Împărăția Cerurilor*. Nimeni fără mărturisire nu se poate mântui. Că acolo este atâta sfințenie și curățenie! Cum să intre în Rai omul păcătos? Ce? Dacă ai o cămașă și se murdărește, n-o mai speli? Sau o haină, când se umple de noroi, nu zici: „Ia s-o spăl, că s-a murdărit”? Așa să faci și cu sufletul. Spălare prin pocăință și spovedanie și părăsirea păcatelor.

A pus Dumnezeu pocăința. Este al doilea Botez. Te-ai mărturisit, te-a dezlegat preotul, să nu mai faci păcatul. Fă oleacă de canon și te-ai curățit. Când simți că iar ai mai greșit, du-te iar la spovedanie. Când vedeți în casa voastră că a slăbit cineva: tata, mama, sora, copilul, nora, oricine ar fi, și vezi că-i bolnav tare, nu aduce întâi doctorul! Doctorul este un bolovan de pământ ca și mine. Eu mor acum, el moare mâine. Ai văzut vreun doctor de 500 de ani? Cum să moară, dacă are și injecții și pastile și-i doctor? Cum să moară? Dar când a sosit clipa, toți ne ducem.

Stalin avea mii de doctori lângă el și când i-a

venit ceasul, l-a luat dracul! N-au putut doctorii să-l scape. Mai mare grijă să ai de suflet, decât de trup, că sufletul este nemuritor. Sufletul este mai scump decât toată lumea, cum zice Mântuitorul: *Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?* Chiar dacă ar câștiga toată lumea ce folos dacă își va pierde sufletul său? Adă întâi preotul, că el a luat putere de la Hristos: Ce va dezlega preotul pe pământ, va fi dezlegat și în cer. Și zi-i: „Părinte, vino și spovedește după carte pe mama, pe tata, copilul sau fata sau nora sau ginerele”.

Omul, când a slăbit tare, nu mai ține minte ce păcate a făcut. El uită, dacă-i chinuit de boală și-i amețit de cap; dar îl poți spovedi chiar dacă nu poate vorbi, ci numai dacă aude. Și dacă aude, preotul îl întreabă, și el, dacă a făcut păcatul, face semn că „Da”. Dacă n-a făcut, face semn că „Nu”. Dar dacă i s-a legat limba și și-a pierdut și cunoștința, nu-l mai poți mărturisi că el nu mai știe nimic.

De aceea nu aștepta, Doamne ferește, să cadă omul în comă. Sau cum a pățit nu de mult o femeie cu bărbatul ei care zicea: „Nu aduce preotul că doar eu nu mor!”. „Dar ești slab, măi Ioane”. „Nu aduce preotul acum!”. Și în noaptea aceea a murit nespovedit de douăzeci de ani. Vedeți cum l-a înșelat diavolul să nu aducă preotul? Dar ce, preotul vine cu moartea la tine? Vine cu Preacuratele Taine. Și Hristos este Viața lumii! Vine cu Viața, cu Învierea și cu Dumnezeirea lui Iisus Hristos să te vindece și să-ți dea sănătate!

Iată, vine de la Dolhasca, dintr-un sat, o femeie de 63 de ani, slabă, necăjită, cu sora ei, cu ginerele și

cu fata, cu o mașină. Îmi spunea că bărbatul ei n-a fost la biserică de când s-a însurat, de 43 de ani. Nu mai asculta de Dumnezeu; înjura, fuma, era bețiv și desfrânat și nu credea în nimic. Numai cu țigara în gură stătea. Soția era plecată la o fată măritată acolo în sat. El a venit de la crăsmă, beat, cu țigara în gură și s-a culcat cu țigara aprinsă. De la țigară s-a aprins casa și a ars omul plin de păcate. Numai câteva oase i-au mai găsit.

Ai auzit cum moare omul păcătos? Ce spune Apostolul Pavel? *Al cărui sfârșit va fi după faptele lui.* Patruzeci și trei de ani n-a fost în biserică, nu s-a spovedit și nu s-a împărtășit. Și acum a ars cu țigara în gură! De la focul acesta s-a dus în focul cel veșnic. Aici a luat arvuna muncii celei veșnice. L-a ars Dumnezeu de viu pentru păcatele lui, ca să ardă în veci, cum spune Mântuitorul: *Unde focul lor nu se stinge și viermele lor nu doarme.* Așa moare păcătosul. Ai auzit ce spune în Psaltire? *Moartea păcătosului este cumplită.*

Și a venit femeia să-l pună la slujbe.

„Mătușă – i-am zis –, dacă îmi dai munți de aur, de aici până la București, nu-l pot pune la slujbe!”. Și i-am citit din Pravila Mare, unde scrie: „Cine moare din beție, ca și cel care moare spânzurat”. O murit din beție, e ca și cum s-ar fi spânzurat, și-a făcut sama. Și n-am putut să-l pun la nici o slujbă. Pentru că o pățesc și eu. Canoanele Bisericii mă opresc și cade și pe cei vii ai lui.

ANEXĂ*

Cine pune apă în vin și-l vinde, să nu se împărtășească 5 ani și 66 metanii pe zi.

Ascultătorul la ferestre un an să nu se împărtășească și să facă câte 15 metanii pe zi.

Femeia care a pierdut copilul fără de voie se canonisește un an. Femeia care desfrânează și își omoară fătul în pânțece, 10 ani. Femeia care va bea ierburi ca să nu nască copii, 7 ani și câte 200 de metanii pe zi.

Mireanul care va blestema și va huli, acela se canonisește un an să nu se împărtășească, să facă post, metanii și milostenii.

Cei care s-au căsătorit cu nuntă nelegiuită să cadă sub canon 7 ani, firește după ce s-au despărțit de acea însoțire. Cine își va însura copiii în altă credință, să aibă canon 5 ani. Cei care se căsătoresc fără voia părinților lor, trăiesc în curvie, iar împăcându-se cu părinții lor, se vor canonisi 3 ani.

Nunta întâi este lege, a doua este iertare, a treia este călcare de lege. Căsătoria a doua nu se binecuvintează cu cununie (pe cap), ci se canonisește 2 ani

* Această „Anexă“ se dorește a fi un ajutor celui care se spovedește în a-și cunoaște mai bine gravitatea păcatelor, știind că Prea Cuviosul Părinte Arhimandrit Cleopa Ilie ținea foarte mult la respectarea Sfintelor Canoane și a învățăturilor Sfinților Părinți. La redactarea ei s-au folosit: *Îndreptarea Legii*, Târgoviște, 1652, *Pidalionul*, tipărit la Mănăstirea Neamț în 1844, *Molitfelnic*, ediția 1937, *Pravila cea Mică*, de arhimandrit Nicodim Sachelarie, Seminarul Monahal Cernica – Ilfov, 1939.

a nu se împărtăși, iar a treia căsătorie 5 ani. La aceste nunți, preotul să nu mănânce.

Cel ce clevețește, un an să nu se împărtășească.

Curvarul va fi neîmpărtășit 7 ani. Cel ce a prea-curvit 15 ani. Cel ce va umbla cu femeia sa peste fire, 15 ani. La fel și pe femeie, de va fi fost cu voia ei; iar de va fi fost cu silă, mai puțin.

Femeia care a fost siluită [violată] de bărbat, și viața ei dinainte era cinstită, să nu se afurisească; iar dacă viața ei era necinstită, să se afurisească.

Cel care a siluit fată minoră, 12 ani.

Curvia cu dobitoace. Cei ce au păcătuit înainte de a împlini 20 de ani, să nu se împărtășească 20 de ani. Cei care după 20 de ani, având și femei, 30 de ani. Iar dacă unii, fiind căsătoriți au păcătuit, având peste 50 de ani, numai la ieșirea din viață. Celui ce a păcătuit cu dobitoace i se va aplica 15 ani, dacă se va mărturisi singur.

Cine va greși cu nașă-sa, 9 ani să se pocăiască și să facă 150 de metanii pe zi. Cine cu fină-sa ce a botezat-o, 12 ani și metanii 300 pe zi. Cine a curvit cu mama logodnicii lui, 14 ani și nunta să nu se facă. Cine a curvit cu soacra, 15 ani și în toate zilele câte 160 de metanii. Cine va curvi cu cumnata, 11 ani. Femeia cu doi frați, 11 ani. Cine păcătuiește cu mama vitregă, 12 ani. De se va întoarce fiul spre mamă sau tatăl spre fiică, 20 de ani să se pocăiască și în toate zilele să facă câte 366 de metanii. Cine a păcătuit cu sora sa, 12 ani. Cu vara sa primară, 10 ani; cu vara a doua, 9 ani. Cine va curvi cu călugăriță, 9 ani și 150 de metanii pe zi.

Cel ce a făcut păcatul malahiei se canonisește

40 de zile, mâncând mâncare uscată și făcând câte 100 de metanii pe zi, iar de nu vor putea să mănânce sec, atunci să nu se împărtășească un an și să facă în fiecare zi 50 sau 100 de metanii. Iar de vor face malahie între dâșii, atunci să mănânce sec 80 de zile sau să nu se împărtășească 2 ani și câte 50 metanii.

Onania este păcatul care-l fac doi soți, care întrebuințează mijloace de a nu face copii (Facere 38, 9-10). Acest păcat se canonisește ca malahia și avortul, până la vindecare, căci fără îndreptare nu există iertare. Pe cei ce fac acest păcat Dumnezeu îi pedepsește așa: li se întunecă mintea și se îmbolnăvesc sufletește, devin nervoși, le tremură mâinile și trupul, au visuri îngrozitoare, li se nasc copii slabi și bolnavi, îmbătrânesc mai repede și mor rău.

Cei care au casă de toleranță să se afurisească, iar dacă nu se pocăiesc, nici darurile lor să nu se primească, nici în cimitir să nu se îngroape când vor muri. Ei se canonisesc ca și preacurarii, 15 ani.

Cei care iau dobândă nu se cuvine a fi împărtășiți, dacă stăruiesc în nelegiuirea lor.

Fumatul se canonisește la fel ca luxul și jocul de noroc, 1-3 ani.

Gomoria se pedepsește la fel ca sodomia și uciderea de suflete, până la 20 de ani.

Cine are vrajbă asupra cuiva, să nu fie primit la Biserică, nici prescurile lui, până ce nu va face pace, că rugăciunea lui se preface în blestem.

Jocul de noroc, sub orice formă, și cu orice scop, se canonisește la fel ca furtul și uciderea.

Jocul la nunți sau petreceri de orice fel, 1-3 ani.

Nici un mirean sau cleric să nu joace zaruri,

table, cărți, ghioc, dame sau alte jocuri de acest fel, iar de va face acestea, clericul să se caterisească, iar mireanul să se afurisească.

Se oprește cu desăvârșire a se face mimi și teatre ale acestora, precum și privirile jocurilor de pe scenă, stadioane. Cei care nu se supun acestui canon, să se afurisească.

Călcătorii de jurământ (la tribunal) vor fi necuminecați 10 ani. Cel ce jură strâmb ca să ia bunurile altuia, 3 ani să facă post, metanii și milostenii și să întoarcă neapărat bunurile luate.

Cine mănâncă sânge de animal, 2 ani să nu se împărtășească.

Cel care ține mânie, un an să nu se împărtășească și 150 metanii pe zi.

Minciuna ușoară, fără gând de a face rău, se canonisește ca și defăimarea, un an.

Jefuitorul de morminte 10 ani va fi neîmpărtășit. Cei care ard trupurile morților, 20 de ani.

Cine nu va posti cele patru posturi, miercurile și vinerile de peste an, fără a fi împiedicat de slăbiciune trupească, să se afurisească.

Cel care va mânca carne, ouă sau brânză în Postul cel Mare sau miercurile și vinerile de peste an, 2 ani să nu se împărtășească. Cine mănâncă carne în luna brânzei sau cine mănâncă brânză în luna dintâi a Postului Mare, 4 ani să se pocăiască și 300 de metanii pe zi. Cine se va spurca din neștiință în Postul Mare, un an și 36 de metanii pe zi.

Cine răpește și ia al străinului cu nedreptate 5 ani și câte 100 metanii pe zi (cu condiția să întoarcă ce a răpit).

Cel ce s-a întinat în somn cu patima scurgerii, se înlătură o zi de la împărtășire, să se spele, să-și schimbe acoperământul trupului, să zică Psalmul 50 și să facă 49 de metanii; iar cel ce s-a întinat, fiind treaz cu trupul, se înlătură de la împărtășire 7 zile, zicând în fiecare zi Psalmul 50 și câte 49 de metanii.

Femeile care se află în scurgerea de sânge obișnuită lor, nu pot intra în biserică până la 7 zile, nici a se împreuna cu bărbații lor, nici a săruta Sfintele Icoane, nici a lua anaforă ori aghiasmă, dar pot a se ruga și a citi sfintele cărți. De se va afla în Biserică și va simți că-i vine această scurgere, să iasă afară, iar de se va rușina și nu va ieși, atunci să primească canon; de a luat și anaforă, să primească canon mai greu. Femeile care zămislesc copii în aceste 7 zile vor naște copii bolnavi sau copii care se vor îmbolnăvi după naștere cu boli care nu au leac.

Cel ce a ucis de voie și după aceasta s-a pocăit, va fi neîmpărtășit 20 de ani; cel ce a ucis fără de voie, 10 ani; cel ce ucide în război, 3 ani.

Omul mirean de se va îmbăta și va vomita, să nu se împărtășească un an și 12 metanii pe zi.

Cel ce se supune vrăjitoriei (descântă) se va canonisi cu timpul ucigașului (20 de ani).

Cine ia mana grâului, a dobitoacelor, sau altceva dintre acestea să ăibă pocăință 4 ani și câte 100 de metanii pe zi. Cei ce se adresează prezicătorilor, ca să afle ceea ce ar voi, se canonisesc 6 ani. Dacă vor stăruii în acestea, să se lepede de tot de la Biserică.

Preotul care deschide sfintele cărți, să se cate-risească, iar mireanul să se afurisească.

Cei care practică yoga, bioenergie, radiestezie

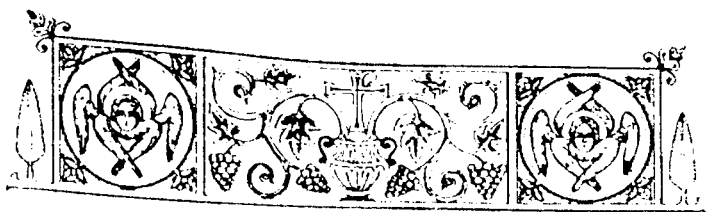
sau altceva asemănător acestora (care acceptă reîncarnarea sau destinul), să se supună canoanelor pentru vrăjitori, până la îndreptare.

Sinuciderea este un păcat împotriva Duhului Sfânt, care nu poate fi iertat nici în lumea aceasta, nici în cealaltă. Unuia ca acestuia nu i se pot face nici un fel de slujbe. Fac excepție cei care sunt bolnavi mintal (schizofrenicii) și cei demonizați.

Nici un cleric nu poate dezlega pe cel legat de altul, decât numai dacă cel ce a legat a murit, sau a fost legat pe nedrept și în urma judecății făcute, sinodul sau episcopul a hotărât să fie dezlegat. Oricare bărbat sau femeie de își va lăsa duhovnicul său, fără oarecare vină, și se va spovedi la altul, să se despartă de Biserică împreună cu cel ce l-a primit pe dânsul.

Pentru cei ce se pocăiesc în curățenie și cu sânguință își chinuiesc trupul se scurtează timpul de pocăință, după măsura înfrânării. Adică, dacă cineva ar primi să nu bea vin în zile rânduite, se scade un an din canonul prevăzut de Părinți pentru greșala lui. Dacă promite să nu mănânce carne un timp, se scade încă un an. Iar dacă vrea să nu mănânce brânză, ouă, pește sau untdelemn, pentru fiecare din aceste abțineri se scade câte un an. Tot așa și pentru o altă nevoință (metanii, post, milostenie) [Vezi Sfântul Ioan Ajunătorul].

CUPRINS

Sfânta Spovedanie	5
Îndreptar pentru Spovedanie	11
Păcatele împotriva celor zece porunci	49
Cuvânt pentru Spovedanie	55
Anexă	58

Pentru comenzi:
Editura Mănăstirea Sihăstria
Com. Vânători, jud. Neamț, Cod 617500
Tel./fax. 0233.251894

„V-am scris acestea așa pe scurt, ca să înțelegeți care sunt păcatele noastre împotriva celor zece porunci...”

Iar dacă nu le puteți ține minte, spre a reuși bine spovedania, să vi le scrieți pe hârtie și așa să le spuneți cu amănuntul, căci spovedania, dacă nu se face cum trebuie, nu folosește sufletului, ba, mai mult, atrage asupra lui mânia Domnului, mai ales dacă nu din neștiință și uitare, ci din lene și rușine nu se silește cineva a spune toate înaintea duhovnicului său”.

Arhimandrit Cleopa Ilie